

[Bomholt.]

men gik ind i en udvikling af nærmest modsat karakter. En række tidligere kolonier under England, Frankrig og Amerika blev selvstyrende — jeg kan nævne Syrien, Libanon, Irak, Indien, Birma, Ceylon og Filippinerne. Det ærede medlem omtalte de militære styrker. De vestlige nationer demobiliserede efter krigen og bragte deres styrker ned under 2 mill. mand. Rusland derimod opretholdt en styrke på ikke under 4 mill. mand — med styrkerne i de såkaldte vasalstater vel nærmest 5 mill. mand. Svarende hertil er de militære udgifter i Rusland større end hos os — betydeligt større endda. I år er de 79 milliarder rubler — ikke som det ærede medlem sagde 66 milliarder — eller ca. 6 gange så meget pr. hoved som det, vi betaler i Danmark. Udgiften pr. hoved er omregnet i dansk mønt 363 kr. i Sovjetrusland og 67 kr. i Danmark.

Til sikring imod en eventuel angriber indgik Rusland en række traktater med nabolande, der ikke blot militært, men også økonomisk og politisk knyttedes meget stærkt til Rusland og det russiske system, de såkaldte vasalstater: Polen, Ungarn, Rumænien, Bulgarien og Albanien. De pågældende stater er traktatmæssigt forpligtet til at gå i krig, selvom der ikke foreligger angreb, men bare trusel om angreb — det er altså meget vidtgående traktater.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde: jeg har ikke set en alliance, der fremmede fredens sag. Jeg ved ikke, om det ærede medlem tænkte på de vistnok 24 øst-traktater, der er indgået. Når man tager disse staters politiske system i betragtning, er der faktisk tale om en østblok. Der dannedes altså mod øst en blok, en blok-politik, der førte til forstærket politisk kamp mod visse vestlige bestræbelser, bl. a. Marshallhjælpen — Marshallhjælpen, den største konstruktive plan, der nogensinde er blevet realiseret efter en krig. Den blev tilbudt alle nationer, men ikke modtaget af alle. Tjekkoslovakiet ville gerne have været med, men fik ordre til at svare nej. Kampen forstærkedes gennem de af den russiske kommunistiske beherskede vesteuropæiske kommunistpartier. Det gjaldt for alt i verden om at standse genopbygningen af demokratierne. Det er ikke blot visse russiske naturvidenskabsmænd, der holder på forældede teorier, som Lysenko-affæren viser; det gælder også nationaløkonomerne. De har dogmatiseret førkrigsferfaringerne og regner med, at en ny krise skal lamme Vesteuropa og give kommunismen vind i sejlene. Det er

den gammelkendte doktrin: gennem elendighed via masseaktioner til kommunisme — i modsætning til den socialdemokratiske opfattelse: gennem forbedrede vilkår til større modenhed og dermed til større indfyldelse på samfundets omdannelse til et folkehjem. Kommunisternes klassiske vej er vold og katastrofe. Vor er vækst og udvikling. Vi betragter demokrati og socialisme som værdier, der ikke kan undvære hinanden.

Det ærede medlem anførte forskellige citater, der skulle vise, at Amerika havde krigeriske hensigter. Den højtærede udenrigsminister har allerede svaret med hensyn til nogle af disse citater. Den nuværende russiske udenrigsminister, hr. Vyshinsky, anførte en del citater under sin tale i FN i New York i efteråret 1947. Et par af dem gik igen hos det ærede medlem hr. Aksel Larsen. En smule fornyelse kunne ellers være tiltrængt, synes jeg. Det interessante var dengang, at de amerikanske blade bragte Vyshinsky-talen in extenso med dens citater og åbent diskuterede den — meget mere indgående end de russiske blade har gjort med hensyn til Atlantpagten. De amerikanske blade, jeg for mit vedkommende havde lejlighed til at læse, tog afstand fra enhver form for krigsophidselse. Jeg går ud fra, at der i Amerika er procentvis lige så mange besynderlige anskuelser som i Danmark, og at ikke alt, hvad der skrives i bladene, vejes på guldvægt. Men det ærede medlem kunne ikke citere en eneste ansvarlig statsmand i den nuværende USA-regering — præsident Truman, udenrigsminister Dean Acheson eller andre. Det, man lagde mest mærke til, var den store tilfredshed, hvormed det ærede medlem bragte citaterne.

Og så var der citaterne af hr. Tryggve Lie, som også den højtærede udenrigsminister har repliceret til. Der var selvfølgelig i det ærede medlems citater, fremført herfra, ikke et ord imod regionale aftaler. Når der tillægges Tryggve Lie de ord, at regionale aftaler ikke kan erstatte FN, er det selvfølgelig rigtigt. Enhver regional aftale bør udformes under FNs overhøjhed, og det sker for Atlantpagtens vedkommende. Hvorfor skulle hr. Tryggve Lie være imod pagtens klare bestemmelse i § 51? Jeg tror, det ærede medlem skal være forsigtig med at citere, hvad store, betydelige demokrater har sagt. Det ærede medlem har ingen forudsætninger for at leve sig ind i demokratisk tankegang.

Det ærede medlem nævnte Spanien som omfattet af Atlantpagten. Det er for-